

JAUNAIS CĒLS

Agrofirmas «Sorkonais Oktobris» laikroksīs

Cena 5 kap.

PAR KARTUPEĻU NOVĀKŠANU — GANDRĪZ PŪSI RAŽĀS

- Jums te, kopsaimniecības ēdnicā, tik bagātīgas porcijas un ēdiens tāds sātīgs, ka visu nevar apēst, - teica Rīgas students, kas mēnesi praktizējās mūsu agrofirmā.

Taču par to, lai ēdienkarte būtu dažāda un daudzveidīga, ēdnīcas vadītāji Emīlija Trupai un personālam nākas galvu palauzīt.

Vai varat iedomāties pusdienu galdu bez dārzeniem? Taču kopsaimniecības dārznīcībā tie šogad nav padevušies. Toties pārdies pienākas 4. un 6. brigādei, kas ir ēdnīcas galvenās apgādātājas ar dārzeniem. Šogad N. Rumakas vadītajā brigādē atkal izaugusi laba burkānu raža, bet I. Tolsto-pjatovas vadītajā labi auguši kāposti un galda bietes. Šonedēļ ēdnīcas kolektīvs jau vāca izaudzēto. Pēc tam nāks konservēšana — kāpostu skābēšana, bietiņu un burkānu sterilizēšana, abolu džema vārišana... Gurķi gan ziemai iekonservēti tikai 40 kg, jo šis nebija gurķu gads.

Nu, bet kā ar otro maizi — kartupeļiem? Bez tiem jau vispār pusdienu galds nav iedomājams. Kolhoza vadība izlēmusi: lai slapjajos laukos izaugusī raža neietu bojā, aicināt rakšanas talkā kolhozniekus. Samaksas noteikumi šādi: līdz 50% nolasīta daudzuma — pašam. Raža neesot slikta.

SIERĀ RŪPNĪCĀS DARBA IKDIENA

ROSIGI STRĀDĀ PIENA PIE-NĒMĒJAS VIJA KUKSA UN IRĒNA JOKSTE; DAUGAVPILS PIENA KOM-BINĀTA BEBRENES CĒHA ŠOFERIS KONSTANTĪNS PRUSAKOVS PĒC KĀRTĒJĀ REISA 30 GADUS BRAUC AR PIENA CISTERNU; SIERĀ GA-TAVOTĀJA MARIJA MADELĀNE UZRAUGA SAVU SAIMNIECĪBU. NAV DĪKU BRĪZU ŠI PAŠA CĒHA REMONTATS LĒDZNIEKAM AN-TONAM UPĒNIKAM.

PIEDĀVĀ

«INTERPEGRO»

Septembra sākumā Rīgā, Sporta manēžā «Daugava», bija sākota poļu apvienības «Interpegro» izstāde, kurā tika demonstrēti visdažādākie ražojumi un pakalpojumi.

7. septembrī šī izstādi izdevās apmeklēt arī man.

Jau tūlīt uzejoj paviljoni, noskatījosis modes demonstrējumus. Tas radīja iedvesmu un palīdzēja atrast kritērijus apģērbu izvēlei dažādiem gadījumiem — darbam, ikdienai, svētkiem, ceļojumiem un tam-līdzīgi. Te bija apģērbi visu vecumu sievietēm.

Tālāk zālēs bija izstādīti daudzi citi jauki Polijas ražojumi: rūpniecības preces, bērnu un pieaugušo apģērbī, sporta preces, krāsaini video-telefoni, bērnu rotāljetas, medicīnas instrumenti, virtuves piederumi un tehnika, riki augļu un dārzenu konservēšanai. Lielis bija parfimērijas un kosmētikas izstrādājumu klāsts (šampūni, ziepes, krēms, laka, tonējumi un daudz cīta).

Pārpilnība bija redzama arī tādas nozares kā biškopība stendos. Te, piemēram, bija dažādu šķirņu un labuma medus daudzveidīgā iepakojumā, arī tādi biškopības produkti kā, piemēram, propolis, ziedputekšņu preparāti, izstrādājumi no bišu māšu peru pienīpa un citi.

Bet kā prieceja acis izlikte augļi un dārzeni! Svaigi, speciālos iesainojumos un fāsējumā, kas atvieglo to pārdošanu un izvēlēšanos pī-

Ražas

pēc dispečerdienesta ziņām cenānos

I iecirknis	II iecirknis	III iecirknis	IV iecirknis
Vasarāji	45,1	41,1	43,3
auzas	51,7	57,1	38,9
mieži	44,9	43,1	51,6
Graudaugi (vid.)	45,1	41,1	43
Vidējā ražība kopsaimniecība —			

Vidējā ražība kopsaimniecība — 43

V. Rūfkovska

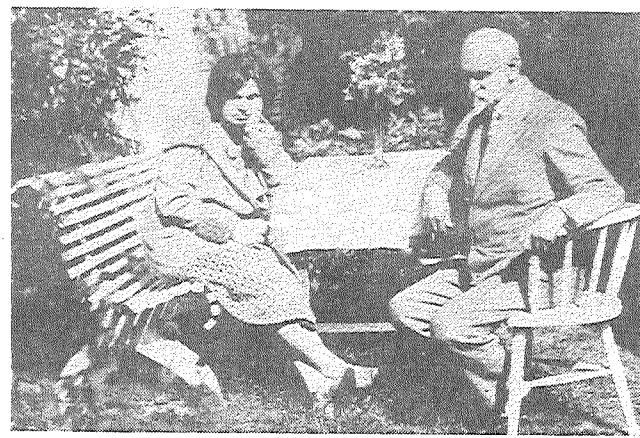
Attēlos: tik rūpīgi un skaisti iepakoti dārzu produkcija.

Lobroit Latgola

№ 7

NŪVODA LITERATU APVĪNEIBA

№ 7

Attālā pa labi: Aspazija un Rainis 1905. godā Jaundubultūs, augšā — jī 1929. godā Majoru vosorneicās dorzā.

Ar saknēm zemē,
kam
Latgolas vords

VALDEMĀRS ANCĪTIS

Es gribēju ticēt

Nokrita zvaigzne.
Un es tāi mirkli ļoti ļoti vēlējos,
lai tu atnāc,
atnāc.
Tu neatnāci.
Saki,
kā tagad lai es tīcu
savai zvaigznei?

Roze un Trans

Gadijās, ka Roze satikās ar
Tranu.
— Kāpēc tu mani nesveicini?
— pārmeta Trans.
— Es tācu tevi nepazīstu,
taisnojās Roze.
— Nekad neesmu tevi re-
dzējusi darba gaitās.
Viņmēr mani apciemojušas
tikai darbabites.
— Redzams, ka tu neej uz
dārza sapulcēm, — secināja
Trans.
Ja tu ietu uz sapulcēm, tu
mani pazītu.
Es tācu vienmēr sēdu prezī-
dijā.

Pīmineklis uz J. Raina tāva
Krišjāna Plīkšāna kopa kopsātā
Daugavpilī.

KAS

JĪ BEJA

...

sacerējumi, kuri uz vīsim laikim
paliks dailliteratūras zelta fon-
dā. Augstu moksles meista-
reibu ir sasnāguši A. Sprudžs,
J. Klīdzējs, M. Andžāne, K.
Štods-Plencinīks, Al. Ancāns,
A. Eglojs, O. Rupaiņš; F. Mu-
rāns, Madsolās Jonjs; N. Neik-
šanīts un cīti.

Latgalīšu rakstniki dorboju-
ši vīsim dailliteratūras žan-
rūs. Lobokī dzejūli ir kompo-
nāti, pīmāram, K. Plencinīka
«Dzīsmu kolnā», J. Klīdzēja

«Bryunaceite» ir folklorizēju-
sēs. Fabulas sacerējusi Fr. Tra-
suns, N. Neikšanīts un cīti.
Lobokīs stofas devuši A.
Sprudžs, J. Klīdzējs, M. An-
džāne un cīti.

Šo laika latgalīšu romanus
var uz pērstām saskaiteit. Tūs
sarakstējuši A. Sprudžs, J. Klī-
dzējs, R. Borkovskis, O. Ru-
paiņš «Baltie tēvi», St. Rāzna
«Gaidītāja», VI. Locs-Vaideāns
trilogijas «Mūža dīnas» pyrmū-
dalu «Broļi», N. Neikšanīts

Nūbeigums, soks 34. numurā

Kai radzams, lelai daļai nu
latgalīšu rakstniki mūžus na-
laikā tragiski apsarovēs. Šai
laikā profesionālu latgalīšu
rakstniku nabeja, jī šū dorbu
veice tikai apsarovuši nu sova
maizes dorba. Topēc pa lelokai
daļai jūs davums literatūrā
byus tikai kai vēstures izzi-
ņas materials. Bet ir arī tādi

«JAUNAIS CELŠ»

1990. gada 15. septembrī

ONTUNEJS RĪKSTĀNS

MYUSEJĀS VYDSLAIKS

Marija Andžānei

Mes sasāteikom cauri laikim —
Tavs dzejis vīrs te skāp — kai zvons
Nu seņū saulīs, kur aizgrīmušīs
Ist dobys dīvu panteons...
Kai ganeitei Tev kristēņš koklā —
Tys vīna Dīva storojums,

Un treju laiku vīnesteibā... O,
Kai Tu tū tīspēj? — soki mums!
Es Tevi jyutu tai kai dzeivu,
Tu mani ari dzeivu jyut?
Ir nōve apmōns! Atdzimšonā
Nu pasauja mums naizbūt!
Gon tī, kas byus, gon tī, kas beja,
Nōk klōt pi tīm, kas šūbreid ir —
Mes sovā vīdā pīsāpildom
Ar tū, kas vīnoj, na kas šķir.

S. Vidberga zeimējums

PĀLDIS

(Gostis pi Pujata)

Aizrit pīr kaulainu vaigu
Vīna svēteiga osora...
Tāvainei nas'cīsim baigu,
Sacēsim: tīcom vīns ūram,
Cerom un dorūt augam!

Aizrit pīr kaulainu vaigu
Ūtra svēteiga osora...
Tāvainei sepinej baigu, —
Sepinej, sepinej, mūstis
Pati sovai eistynai prīcī!

Aizrit pīr kaulainu vaigu
Treša svēteiga osora...
Tāvainei sepinej baigu, —
Sepinej, sepinej, mūstis
Pati sovai eistynai prīcī!

ONTONS KŪKOJS

MŌLA MYUŽS

Veltējums
Odumam Kōpustēnam

Muns mōla myužs
Ir gūdam nūdzeivōts
Storp blūdom, čārnam,
Vāzem, pučinīkim:
Lai arī cik pa vīdu
Sāts i plāuts,
Lauzti calmi,
Slāpnums nūgrovōts;

Lai arī cik pa vīdu
Bej sīvu mīlēt lauts,
Šķurstalānu pulkam
Šiupeleisi kōrti...

Muns mōla myužs
Ir gūdam nūdzeivōts
Storp karim, bodim,
Sōpēm, cereibom:

Lai arī cik pa vīdu
Tērgūs tīka braukts,
Pelejīts santīmu
Un sākli rudzu gryudu;

Lai cik pa gūdim
Jūku tīka dzeits,
Uz krūžu sōnim
Dzīsmu pīraksteits...

Muns mōla myužs
Ir gūdam nūdzeivōts
Paf laudis kod dūmō:

— Ar tevi, Odum, vīss...
Apskalbeišu drogu
pasadētrs,

Nōvei acīs smejūl,
Vēl pūdu pīgrīžu,
Ka jai paf tīka bai!

Bej šlipste jōnūpērk
Un kulis — zalta kāzom!

Vīn, kod pa Pušu
Gūds gūdam izzvaneits,
Tod gon. Myužs nūdzeivōts,
Laiks naskur tōlök tī,

Lai pōrzavarstūs pāts
Es bryunā mōlaineitī...

«Šķurstalāni» — Lāgtelē tā sauc
bagātu bērnu baru
šlipste — kaklasaite
kuliks — svārks

F. TRASUNS

Vabale un ūds

Pi ūda, nūsamāruša uz graules molas,
Ar taidu runu grīzēs vabale,
Pa reitam izarōpuse nu olas:
«Voi zyni, kaida kibele?
Es grybātum ar vērsi pasaraudzeit spākim,
Bet kai par grākīm
Nav zynoms māj, kur vēršam spāks: voi ragūs,
Voi tik nogūs?»
«Lai nabūbus tev par jaunu mynoms,»
Jai soka ūds, bet radzu, kūm, ka vērša spāks tev moz ir
zynoms.

Uz rogiem ūdi asmam sīmtim sēdējuši jau, —
Tur spāka nav!

Bet vēršam spāks ir astē,
Un daudzi beistamōks, na dažam zūbīns makstī:

Kod jys ar asti pavalk,
Tod ūdu tyukstūšom uz myužeibū zam sevis sayalk».

galāna «Dzeives vijnūs».

Kritikā un literatūras vēstu-
rē ir strodojuši Ed. Ego (St.
Belkovskis), Homo (Al. An-
cāns), V. Mundurs-Skuja, St.
Seijs, V. Vonogs.

Nu svešvolūdom daillitera-
turu tulkojuši Ed. Kozlovskis,
Ed. Ego, K. Raudive, Naaiz-
mērīstule, P. Laizāns, L. La-
kovskis, O. Skrynda, Fr. Kemps.

Par latgalīšu sovūs dorbūs
ir rakstējuši Rainis, Kārlis Skal-
be, Antons Austrīns, Ādolfs
Erss.

Dominiks JERMOLOVIČS,
Madonā ūdens dzraudzeigais
šārzs.

Adolfs Erss
Jona Roberta Tilberga
(1880—1972) draudzeigais
šārzs.

Mūsu autoru pulkā CEĻI ATKLĀTI VIŠIEM

Tēlaini izsakoties, Daugavpils krievu kultūras biedrība «Rusiči» ir vēl zīdītāja vecumā — pastāv nedaudz ilgāk par vienu gadu. Bet arī šajā pavasīm neilgajā laikā ieguvusi pieiekami lielu popularitāti. Mūsu lašītāju vērtējumam sniedzam intervju ar šīs biedrības priekšsēdētāju, Daugavpils Pedagoģiskā institūta krievu un aizrobes ū literatūras katedras vadītāju, vienu no aktīvajiem laikraksta «Jaunais Ceļš» autoriem E. Mekšu.

VIKTORS KAZAKS

VĒSTURE UN LEGENDAS

9. turpinājums

Fortu izvietojumam pie Šūnicas upītes nebūt nav gadījuma raksturs. Tie nosedza pretinieka iespēju nonākt pie šīm slūžām, bet pašu ciektos pasargāja no iespējām, ka pretinieka karaspēks izlaužas līdz oābim.

Tāda bija pirmās aizsardzības līnijas aizstāvēšanas sistēma.

Grāvju, valņu un uguns raidīšanas izbūvu komponējums un izvietojums otrajā aizsardzības līnijā un to savstarpējā saistība ugunsdrošībā bija vēl pilnīgāki un ciektos līdz ar to pārvērtīgi pavisam nepieejamu.

Galvenajam valnim pieslēdzās seši stipri nocietināti pusbastioni, kas ar ciektosni bija savienoti ar apakšējām eejām, ierīkotām galvenajā valnī. Kazemātu mērķis un uzdevums bija turēt apšaudē iekšējos grāvju un raidīt nogriezošu uguni attiecībā uz galvenā valnās eskarpes sienām, tāpat arī pret piecu galveno

bastionu sienām. Šie galvenie bastioni bija izvietoti starp sešiem uz priekšu izvirzītiem kazemātiem un no galvenā valnā bija atdalīti ar dziļu grāvi. No bastiona varēja uzturēt ugumi arī pa ārejiem grāvjiem. Bez tam, lai vārētu koriģēt uguns vešanas savstarpējos sakarus, bija uzbūvēti septiņi «T» veida forti un no katra varēja izdarīt šaušanu pa slēgtu rinki. Uz valnā bez visa tā bija vēl divpadsmiti papildu divstāvīgi forti, kuros pa četriem lielgabaliem bija pirmsājā un pa dienīem — otrajā stāvā, ar kuru palīdzību varēja šaut gan gar malējiem grāvjiem (galvenais virzīns), gan arī gar tiem, pie kuriem atradās šie uguns punkti.

Bija paredzēts arī tas, ka, nepieciešamības gadījumā, papildu lielgabalius varēja uzstādīt tieši uz valnīiem. Un tad ciektokšņa spēks vēl vairāk pastiprinājās.

Par tādu iespēju — papildu lielgabalu uzstādīšanu — liecina apārēles (uzbrauktuves uz visiem valnīem — aut.), kas saglabājušās arī tagad, kā arī ligzdas lielgabali novietošanai. Šīm ligzdam bija sānu uzbrērumi, kas apkalpes pasargāja no lielgabalu bumbu lādiņu sprādzieniem. Šāda valnā izvietojuma sistēma, tāpat arī tiem pieskanotā grāvju, fortu un bastionu konfigurācija pieejām galvenajam valnim deva iespēju visu apkārtēnes teritoriju precīzi nosegāt ar ugumi, un ienaidejāt.

D A R G A I S L A S I T Ā J !
Cīlījus skaita rudenī, tā nu arī mēs esam nolēmuši griezties pie Tevis ar mezu lūgumu — uz brīdi atlīkt pie malas savus ikdienas darbus, uzrakstīt un etsutīt mums uz redakciju mazu vīstīti:
— kāpēc Tu pasūti vai pārci kioska mūsu laikrakstu "Jaunais Ceļš", — kādi materiāli, temās, Tevi interesē un vai mēs esam spējuši apmierināt Tavu vajadzību, — kādi no šogad iespiestajiem (arī agrāk) rakstiem, informācijām u.c. Tev nepatika un kāpēc?

Mes būsim līoti iepriecināti, ja Tu mums uzrakstīsi arī garāku vēstuli, izteiksi mums savus padomus un vēlējumus.

Jau iepriekš pateicīgais Tavs "Jaunais Ceļš"

Sludinājums

Preiļu rajona agrofirma «Sarkanais Oktobris»

AICINA DARBĀ
veterinārstu (ar perspektīvu turpmāk strādāt par galveno veterinarstu).

Saimniecības centrs atrodas 8 kilometri no Preiļiem.

Nodrošina ar labiekārtotu dzīvokli. Ciemātā ir bērnu-dārzs, skola. Labi sadzīves apstākļi un ērta satiksme.

Pieteikties par tālruni Preiļi 56738, 36737, 56893 vai personiski agrofirmas kontorā.

JAUNAIS CEĻŠ

Laikraksts iznāk reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sesdienas

Licences Nr. 000238

— Eduard Broņislavovič, arī jaujet šo sarunu sāku ar «cinīmu jautājumu». Esmu pārliecināts, ka daudzos cilvēkos zināmu izbrīnu rada jūsu, spriežot pēc uzvārda, latviešu izceļsmē un tik liela mīlestība, aizraušanās ar visu krievisko. Varbūt atklāsiet šo savu noslēpumu!

— Mans uzvārds un nacionālā piederība ir teatru draudzības apliecinājums. Mans vectēvs, Antons Mekšs, vēl šī gadītā sākumā no Latgales «emigrēja» uz Pēterburgu, tur kļuva par kvalificētu strādnieku. Turpat, Pēterburgā, piedzima mans tēvs, bet vēlāk, jau Leningradā, pasaule ieraudzīju arī es. Cits mans vecākstēvs, Mātiejs Kalinkovs, krievu zemnieks, lieplisks namdaris un galīnieks, dzīvoja Milodežas sādžā, kas atrodas gleznainās upes Oredes zilejā, apmēram simtu kilometrus uz rietumu pusi no Leningradas.

Mūsu dzīvi pa savam norīgēja karš. Neilgi pirms blokades sākuma mani māmuļa aizveda prom no Leningradas, līdz ar to arī paliku dzīvot (Piskareva kapos uz mūžīgiem laikiem apgūlušies vairāki mani radinieki). Tēvs dienēja latviešu gvardes divīzijā, un kara ceļi viņu aizveda uz Baltiju, kur tad pēc kara arī paliku dzīvot. Arī mēs ar māmuļu aizbraucām uz Rīgu. Bērnība un pusaudža gadi man ir kā sadaļījās divās daļās: rudens un ziemē pagāja pilsētā, krievu skola, bet vasaras — pie vecētītei un vecmāmiņas uz laukiem. Domāju, ka mana mīlestība pret krievu senātni, pret folkloru, Sergeju Jeseņinu, ar kuru nodarbojos jau vairāk nekā divus gadus desmitus, nāk tieši no turienes. Man vēl izdevās padzītot «lielā

Romas norietā»; piedalījus sādzinieku spēlēs un rotaļās, biju vakarēšanās un baznīcas svētkos, vācu un klausījosi dziesmas un arī pats tās dzie-

dēto dvēseli nu jau grūti atrast, bet varbūt arī neiespējamī.

— Zināms, ka jūs esat viens no lielākajiem speciālistiem Baltijā par visu to, kam sakars ar Sergeju Jeseņinu. Ar ko vēl nodarbojaties zinātnes laukā?

— Ar ko nodarbojatos? Te, man šķiet, būtu jānošķir profesionāla interese un amatieriskā aizraušanās. Kā pētnieku mani vispirms interesē S. Jeseņina dzīve un literārā darbība, to aizraujos jau sen, no studiju gadiem, lai arī savu disertāciju aizstāvētu par citu — Jeseņina drauga Pētera Orešina poēziju. Arī viņš bija zemnieku dzejnieks, kurš 1938. gadā tika reprezentēts. Pētu arī N. Kļujeva, S. Kločkova, A. Širajevca daiļradi, kuri tāpat bija ievērojami šī gadītā sākumā zemnieku dzejnieki, kuru mūži aprāvās 1937. gadā (izņemot Širajevu — nomira 1924. gadā). Par katru no viņiem man ir publikācijas dažādos zinātniskos izdevumos, bet Sergejam Jeseņinam esmu veljis trīs nelielas grāmatīnas: «Jeseņins latviešu valodā (20.—30. gadi)», kas iznāca 1983. gadā, kopā ar K. Preisu sakristītā «S. Jeseņina poēmati «Anna Snegina» (1987.) un «Sergejs Jeseņins krievu literatūras kontekstā» (1989.).

savu meitu, īstenu pilsētnieci, aizvedu uz laukiem — sādžu. Pa ceļam viņai daudz stāstīju: kā spēlējāmies, kā dziedājām, kā priečājāmies. Aizbraucām, padzīvojām. Pēc pāris dienām viņa man saka: «Tēti, tu tik interesanti stāsti, vai patiesām tā arī bija?» Un kā es varēju apliecināt savu vārdū pāfiesīgumu, ja sādžā tagad vairs nedzied, bet skatās televizoru, neorganīzē vakarē-

šanas, bet skrien uz klubu uz diskotēkām, bet, kad iet uz turieni, tad vēl arī pa ceļu skan magnetofonu balsis. Dziedāšanu aizmirsuši visi, bet ar dziesmām aizgājusi arī visa realitātes poēzija. Kas te vainīgs? Mūsu merkantīliskais laikmets un zinātniski tehniskā revolūcija? Nezinu, taču domāju, ka mūsu pazau-

Interesējos par mākslas zinātni, mīlu krievu svētbildes, franču impresionistus, presē rakstu par mākslas darbu izstādēm.

— Ko var teikt par «Rusiču» konkrētiem darbiem un uzdevumiem?

— Šajā lietā viss pakļauts vienam — kultūralai izglītošanai, jo krievi Latvijā ir īpaša etniska sabiedrība, kura lielā mērā jau pazaudējusi savas bagātās kultūras tradīcijas. Prast krieviski lasīt un runāt vēl nenozīmē, ka tu

esi krievs. Ja cilvēks ir aizmiris savu vecvēnu un tēvu dziesmas, ja viņa valoda ir pārbagāta ar dažādiem izkropojumiem un viņš runā kādā nesaprotamā slengā, ja Puškins vijam eksistē tikai kā anekdošu varonis — vai tādu

var nosaukt par krievu? Starp citu, šāda parādība vērojama ne tikai starp krieviem vien, ak vai, tā ir internacionāla, taču tai nācījai, kas aizmirst par savu bērnu garīgo veselību, — tādai nav nākotnes.

Lūk, tādēļ tad arī mēs, «Rusiči», par savas darbības pamatu esam izraudzījušies kultūras darbu tautas tradīciju atdzīšanu, nacionālo svētku atjaunošanu, tautas mākslas propagandu visās izpāsmēs. Īpaši darbības lauks ir reliģijas atgriešana. Esam organizējuši Bībeles lasījumus, miru-

šo piemiņas dienas, kurās atceramies kritušos pirmā pasaules kara ugunis, tēri, kuri vēlas, rādām videofilmas par Evangēliju sižetiem, esam iesaistījušies kampaņu par Aleksandra Nevskā sagrautās katedrāles atjaunošanu.

Mūsu biedrībā visas durvis vajā, tajā darbojas dažādu tautību pārstāvji, visi tie, kam dārga un mīla krievu kultūra.

— Vienā no tiem tagad ir stadiōns. Šis bastions, tāpat kā četri citi, izveidots konusveida trapeces formā, kuras spārnos atrodas kazemāti, un to ieroči bija pievērstīgi ciektokšņa tuvāko grāvju apšaudei. Atcerētošo uguni pret eskarpes sienu no šī bastiona raidīja kazemātu tipa ie-

tāses, kurās pieslējās galvenajam valnim un nodrošināja tā pasargāšanu no iepemšanās. Bez tam tā dēvēta kinzālugs no kaimiņu bastioniem un fortiem padarītu neiespējamus mēģinājumus pārvāret dīžos, ar ūdeni piepildītos grāvju, ja pretiniekam rastos tādi plāni.

Pat ja ienaidejeks tomēr nokļūtu galvenā bastiona teritorijā, arī tad iespēja nokļūt lielgabalu kazemātos būtu likvidēta ar sprostugu ni no īpašām šaujamām lūkām. Bez tam abi kazemāti viens otru varēja atbalstīt ar lielgabalu iekšteritorīālām apšaudēm pa īpašām ambrāzūrām. Bet sevišķi kritiskās situācijās bastionam palīdzību vareja sniegt ar lielgabaliem, ko no-

vietotu uz ciektokšņa galvenā valnā: Galvenā bastiona teritoriju ar ciektosni savienoja ēja zem galvenā valnā un paceļamā tilta, kurš vienlaicīgi bija arī kā vairogs, ar kuru aizsedza ieju tuneli. Par to liecina milzīgas paceļamās ietaises, kas vēl arī šobrīd saglabājušas dzēžas vietās.

Turpinājums sekos.

Kino septembrī

- 20. «Bēgšana», Francija,
 - 21. «Labais un kreisais krasts», Francija,
 - 23. «Ganga, tavi ūdeņi ir duļķaini», 1., 2. sēr., Indija,
 - 24. «Volstrīts», 1., 2. sēr., ASV,
 - 25. «Brīvdienas laulības dzīvē», Ungārija,
 - 26. «Limitēta dzīve», «Mosfilm»,
 - 27. «Viņa ar slotu, viņš melnā platmalē», M. Gorkija,
 - 28. «No Fjodora Kuzkina dzīves», 1., 2. sēr., M. Gorkija,
 - 30. «Dejo, dejo», 1., 2. sēr., Indija.
- Jau iepriekš pateicīgais Tavs "Jaunais Ceļš"

Tirdzniecības cenas

	Daugavpils	Ludza	Rēzekne
Persikis	5.00	4.00	
Aprikozes	4.00		
Plūmes	2.00		1.00
Vīnogas	2.20		
Upenes	4.50	3.00	
Meža ogas	3.00	3.00	3.00
Arbūzi	1.50		
Sēnes	6.00		5.00
Teja gaļa	9.00		

Redaktors A. RĀNCĀNS

Iespējot Latvijas izdevniecību, poligrafijas un grāmatu tirdzniecības rāzošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta loksne.

Redakcijas adrese: Preiļu rajons Riebiņu ciemats, agrofirma «Sarkanais Oktobris».

Tālrunis — 56732

Tirāža 1830

Pas. 842